

คุณยายกับป้ายตัวหนังสือ

คุณยายรักบุญกลัวบาปเป็นชีวิตจิตใจ ท่านพูดเสมอว่าท่านกลัวบาป และพนมมือขอสมาลาโทษอยู่บ่อย ๆ สิ่งใดที่เขาถวายเป็นทานมา ท่านจะระวังเรื่องการใช้ประโยชน์อย่างรอบคอบ ด้วย ขาม ข้าวของวัด ท่านจะกำชับกำชาให้วางให้ถูกที่ ให้ล้างให้สะอาด ประดู หน้าต่าง ตลอดจนตู้เก็บของต้องปิดให้สนิท จะเปิดอ้างไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้ ถ้าท่านพบท่านจะเข้าไปใช้ให้คนที่อยู่ใกล้ ๆ จัดทำให้เรียบร้อย ทันที

ท่านบอกว่า เห็นข่าวของทั้งไผ่ค่าง ๆ คา ๆ จะมานั่งหลับตา รับพรอยู่ไม่ได้ ต้องทำให้เรียบร้อยเสียก่อน "รับพรจนสมบัติของพระศาสนาเสียหาย ใช้ไม่ได้"

ท่านขอร้องให้ทุกคนในวัดช่วยกันดูแล ใครทำไม่ถูกต้อง อย่างไม่ต้องช่วยกันเตือน ท่านว่า "ยายจันทร์แก่แล้ว จะปล่อยให้คอยว่าคนโน้นคนนี้อยู่คนเดียวได้อย่างไร"

ระยะหลัง ๆ มีเด็กวัดมาร้องอุทธรณ์ว่า "เตือนแล้วเขาไม่ค่อยทำตาม เตือนมาก ๆ เดี่ยวจะโกรธ คนมาวัดใหม่ ๆ ก็มากขึ้นทุกที ๆ" คุณยายแนะนำว่า

"คนพูดไม่รู้เรื่อง ก็ให้ตัวหนังสือมันพูดบ้าง"

แล้วยายก็สั่งให้เขียนป้ายคำแนะนำ คำขอร้อง ติดไว้ตรงนั้นตรงนี้ เช่น ในครัว ท่านก็แนะนำให้เขียนว่า

"เก็บของให้ถูกที่ หยิบก็ง่าย หายก็รู้ ดูก็งาม"

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่พระฉันเช้าเสร็จ กำลังเดินออกมาจากห้องฉันในอาคารยามา คุณยายก็เข้าไปพนมมือบอกหลวงพ่อกัณฑ์ดุษีไว้ว่า

"หลวงพ่อ ยายไม่บาปนะ ยายไม่ได้ว่าพระ ยายมาพูดเรื่องงาน ช่วยยายสอนคนบ้างนะ ป้ายตัวหนังสือจะเต็มวัดแล้ว ก็ไม่เห็นมีใครมันทำตามหนังสือว่า อีกหน่อยเขียนป้ายภาษานั่งกฤษ(อังกฤษ)เถอะนะ เผื่อมันจะอ่านออกบ้าง" หลวงพ่อกัณฑ์ดุษีแล้วตอบว่า "ดีเหมือนกันยาย"

คุณยายตอบปัญหา

งานรับแขกเป็นงานสำคัญมาก โดยเฉพาะงานรับแขกของวัด เพราะเรื่องที่เขานำมาพูดคุยมีหลากหลาย เป็นเรื่องทั้งทางโลกและทางธรรม การตอบปัญหาบางเรื่องต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ ต้องให้ถูกต้องตามหลักธรรม และบางคำตอบแม้ถูกหลักธรรมน่าจะพูดได้ แต่บางกรณีก็ต้องดูอารมณ์ ดูสีหน้าของผู้ฟังด้วย ว่าเขาพอจะรับได้แค่ไหน ซึ่งเรื่องเหล่านี้ต้องใช้ปฏิภาณมาก